

EEN SERIEMOORDENAAR TEISTERT ROME,
ZIJN FANTASIE IS GRUWELIJK...

MIRKO ZILAHY

DE MYTHE

VAN DE DOOD

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mirko Zilahy bij Xander Uitgevers
Schaduw (2017)

Mirko Zilahy

De mythe van de dood

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *La forma del buio*
Oorspronkelijke uitgever: Longanesi & C.
Vertaling: Aniek Njokiktjen
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Auteursfoto: Laura Ceccacci
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2017 Mirko Zilahy
Copyright © 2018 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Laura Ceccacci Agency s.r.l.

Eerste druk 2018

ISBN 978 94 0160 877 0 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt
u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag
openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

De mythe van de dood maakt deel uit van de Europa Thriller
Selectie van Xander Uitgevers.

Kijk voor meer informatie en boekentips op
[Facebook.com/EuropaThrillerSelectie](https://www.facebook.com/EuropaThrillerSelectie)

Voor Isabella en Chiara, holenzusters

*De verbeelding is geen gemoedstoestand:
het is het menselijke bestaan zelf.*

William Blake

*Verbeelding is het enige wapen
in de strijd tegen de werkelijkheid.*

Lewis Carroll

*Onze bewuste geest scheidt voortdurend
de illusie van een duidelijk gevormde 'werkelijke'
buitenwereld.*

Carl Gustav Jung

De nacht is de tijd van de metamorfosen.

Giorgio Manganelli

In het midden van het verroeste hek draait een hart op de metalen as. Het gekerm verspreidt zich door de lucht, steekt het grasveld over, gaat langs de bankjes en verdwijnt tussen het gebladerte van de lariksen en cipressen. Enkele tientallen meters verderop licht de Villa Borghese wit op onder de lantaarns. Aan de donkere hemel verlicht de ivoorwitte maan het grind dat over het smaragdgroene gras stroomt.

Het geknars begint weer, bewogen door de wind, het glipt door de spleten en gaat de stilte van het museum binnen. Het komt bij de laatste zaal aan, strijkt langs de schilderijen en dringt dan het hoofd van de man op de knieën binnen wiens lippen hortend en stotend open- en dichtgaan om de schreeuw te bevrijden.

Maar het lukt hem niet.

Hij kan alleen maar brandende tranen huilen. Bruno kijkt om zich heen, uitgeput van angst. In zijn hersenpan bulderen de trommels. Zijn ogen verdrinken in dat vloeibare zout, ze vervormen de werkelijkheid, vertekenen de zaal en alles wat erin zit in een kolk van vreemde contouren. Zijn handen trillen en het kabaal barst los in zijn hersenen, zodat de schreeuw wordt verstikt voordat hij in de plechtige stilte van het museum losbarst.

Voordat hij op het laatste gesis van het draaibare hart stuit.

DEEL EEN

DE JAGER

I

Umbrië, drie jaar eerder

Die dag sloeg de klok plechtig terwijl de stralen van een bleek zonnetje in de scharlakenrode weerschijn van het roosvenster schenen. Het was net opgehouden met regenen en het verbleekte hout van het bankje was doorweekt. Uit het perk met witte rozen steeg de geur van gras op. Langs de stoep liep een stroompje water. Het nam een paardenkastanjeblad mee dat op de stoerand lag. Het vergeelde bootje dobberde op het vieze water, het boog naar de ene en toen naar de andere kant over en kwam uiteindelijk weer recht te liggen, klaar voor de golven een paar meter verderop.

De twee blauwe ogen onder een goudkleurige pony vergezelden de reis van het deinende blad tot aan een hoopje stenen, waar het tot stilstand kwam. Toen ging de ijzige blik weer terug naar de gestalte van de oude man die onder het afdak stond.

‘Wanneer mag ik weg?’ zei de jongen langzaam.

‘Dat weet ik niet.’

‘Komt dat door wat ik heb gedaan?’

De man haalde diep adem en antwoordde niet.

‘Mag ik niet weg door wat ik heb gedaan?’

De oude man knikte en de jongen kneep zijn lippen samen. Weer staarde hij naar het blad dat om zichzelf draaide, en daarna keek hij naar boven, waar twee wattige wolken voorbijdreven. Hij volgde ze even en keek hoe ze uit elkaar vielen en weggleden.

Hij bleef maar tegen zichzelf zeggen dat het niet zijn schuld was dat de man in zijn cel was toen hij was veranderd. Maar het had allemaal geen zin; hij was inmiddels veroordeeld, hij zou voor altijd tussen die vier muren blijven en af en toe naar buiten de tuin in

gaan, om zijn woede en verlangen naar vrijheid te laten toenemen.

‘Het is niet eerlijk,’ herhaalde hij gefrustreerd.

‘Zo zijn de regels,’ zei de kloosterling fel, terwijl een dikke druppel langs de schors van de wilg liep.

‘Het is niet eerlijk, vader.’

De man deed zijn best om vastberaden te klinken.

‘Als je die vreselijke dingen doet, dan ben je... dan ben je jezelf niet.’

‘Ik...’

‘Het spijt me, maar dit is je thuis,’ onderbrak de prior hem. ‘Voor nu en voor altijd.’

Het was een vrijdagmiddag aan het begin van de herfst, het slaan van de klepel weerklonk in de zware contour van de klok terwijl het typische Umbrische klokkengelui zijn sombere geluid verspreidde. In het klooster was een man overleden. Een broeder die, op dat moment, door het middenschip van de kerk werd gedragen nadat hij zijn ziel aan God had gegeven. In de kist die naar het altaar werd gebracht, de eerste die ooit op die gewijde plek was verzegeld, zaten de overblijfselen van een mens. De bleke gezichten van de monniken volgden de baar met wat er van zijn lichaam over was. De een dacht aan die ziel die door geweld was weggevaagd. De ander herbeleefde de laatste ogenblikken, de tralies van de cel die vanbinnen was gesloten en die broeder alleen daarbinnen, met dat beest. Zij, daarbuiten, versteend van paniek, toekijkend hoe hij aan stukken werd getrokken. Slechts het geluid van zijn huid die werd opengescheurd, de weeë geur van de weke delen, de uitgerukte ingewanden die ineens te zien waren, de weggedraaide ogen van het beest. En de woede die wegzakte. Bezeten, had iemand gezegd.

De jongen richtte zijn blik weer op de rand van de stoep. Het blad was losgekomen en verder gedreven, aangetrokken tot de draaikolk in het rooster van de stoep. Het zou worden opgeslokt, tot aan het riool. Hij stelde het zich voor, eigenzinnig als een drenkeling op een vlot, de boeg met de omhoogstekende steel, de kleine ondergrondse stormen doorklievend. Hij zag het bewegen door de rimpeling van de waterstroom tot aan de onmetelijke zee.

Nee, hij zou de zee nooit te zien krijgen, dacht hij terwijl hij de ommuring van verkleurde steen bekeek. Die was bedekt met een tapijt van klimop, dat de Ghibellijnse kantelen raakte. In wezen was daar zijn hele wereld. Het was zijn thuis, het beschermde hem tegen wat er daar buiten was, zoals de prior zei, en misschien ook wel tegen wat hij in zichzelf verborg. Met het opgroeien was zijn kamer niet in een allegaartje van boeken, speelgoed en dromen veranderd, maar in een wereld waarvan de grenzen slechts muren om te doorbreken waren. Totdat hij had begrepen wat het echt was: een cel. En als iemand je in een cel houdt, dan is dat geen liefhebbende ouder, maar een cipier.

Zijn jeugd was voorbij en hij was eindelijk klaar om hier weg te gaan. Wat wachtte hem daar buiten? Hij had nooit over die muren durven kijken. Niet één keer. Het is gevaarlijk, hadden ze altijd tegen hem gezegd. En hij had altijd gehoorzaamd. De buitenwereld was vol afschuwelijke dingen. Verdriet, ziekte. Zonde.

En er waren monsters. De kern van alle angsten. Het epicentrum van de nacht, de wortel van de chaos. De vormloze duisternis.

Zijn moment zat eraan te komen, die hoge blokken steen zouden geen probleem zijn. Niemand zou hem meer gevangen houden.

Die dag streelden zijn medebroeders het ruwe oppervlak van de kist, met hun ogen vol angst en barmhartigheid. Maar geen van die twintig gezichten die de laatste groet brachten, kon zich voorstellen dat dat niet de laatste tranen zouden zijn die ze vanwege hem zouden plengen.

Want de jacht was pas net begonnen.

En de jager had zijn messen geslepen.

Hij liep het beukenbos in, tussen de hulst en de esdoorn, het gedempte geluid van zijn stappen op de natte bladeren en de sterke geur van mos. Door de inspanning moest hij met open mond ademen, en toch rook hij de geur van verrot hout, voelde hij de gevallen bladeren en de wind tussen de takken ruisen, vermengd met het gezoem van de paardenluisvliegen. Dunne stralen licht drongen van boven door en bespikkelden de knoestige boomstammen. Ergens viel een dennenappel en er bewoog iets in het struikgewas. Hij wist dat zijn geur nog urenlang langs het traject zou blijven hangen en de fauna in het onderhout op hun hoede zou brengen.

Hij was een vreemde, daar, tussen jagers en prooien.

Het was februari en de hemel was een gewelf van blauwige wolken. Laag en onverwacht dreigend kondigden die de ophanden zijnde bui aan met een gerommel dat uit de buik van het bos leek te komen. Daarboven cirkelde een valk rond, klaar om een foutje te straffen, gebruikmakend van de angst van de donder om zijn bek en klauwen uit te werpen. Een bergpatrijs kwam tevoorschijn op het karrenpad, tilde zijn kop op en verdween snel weer tussen de doornige struiken.

Ook hij keek omhoog. Niets goeds te zien. Hij had de bruinkoolmijn en de pompinstallaties die in het binnenste van de aarde wegzakten achter zich gelaten en liep over het bergpad tussen de bremstruiken en grote rotsige dagzomen. De sneeuw van de dagen daarvoor was gesmolten en had vieze plassen achtergelaten. Hij kwam met moeite vooruit, in zijn armen hield hij de zware jutezak. Zijn wandelschoenen zakten weg en zijn knieën knikten. Onder zijn werkkleding was zijn lichaam drijfnat van het zweet. De vochtige warmte

van zijn huid, de barre kou van de berg. Hij bleef luisteren, inademen door zijn neus om zijn bloed van zuurstof te voorzien, en langzaam uitademend. Na elke stap nam de vermoeidheid toe en deden zijn armen en schouders meer pijn door het gewicht van wat ze moesten dragen.

Eindelijk kwam hij uit bij een cirkelvormige open plek van ongeveer dertig meter. Zijn ogen gingen ineens dicht, voordat ze aan het licht waren gewend. Hij zette de zak op het onbegroeide terrein neer, trok zijn wollen baret over zijn oren en de rits van zijn donsjack omhoog. Hij was uitgeput. Zijn borst ging met korte, gejaagde schokken omhoog en omlaag. Aan de andere kant van de open plek zag hij een grote kastanjeboom, waarvan de gebarsten schors ooit door de razende bliksem was getroffen. De boom zat vol geschroeiide plekken en scheuren, die de stam bijna tot de helft hadden opengereten. De winter had de rest gedaan door de boom te ontdoen van de getande bladeren en stekelige vruchten.

Hij werd opgeschrikt door een plotselinge trilling. Drie, vier, vijf keer. Het kwam uit zijn jaszak. Toen stopte het en het gevoel verdween zoals het was gekomen. Hij deed de zak open en haalde er een kleine schop en een plant uit. Hij keek naar het asgrijze hemelgewelf, de lucht was ijzig en de roofvogel was omlaaggekomen. Het was niet het beste moment om de jonge, in winterslaap verzonken eik te planten. Hij trok zijn dikke werkhandschoenen uit en groef een breed en diep gat. Daarin legde hij de aardkruit met wortels, en hij haalde het net dat eromheen zat eraf. Uit zijn jack viste hij een groen zakje met een touwtje op, hij trok het open en kieperde de inhoud bij de wortels, drukte het goed met zijn handen aan en bedekte tot slot alles met aarde, die hij met zijn schoenen aanstampte.

Het was een beschutte plek. De wind zou de kleine eik niet lastigvallen. De kastanjeboom aan de overkant van de open plek zou over hem waken. Alleen een bliksemflits, een woest en onverwacht voorval, zou hem bewegen, breken, maar niet overmeesteren. Hij bleef in stilte voor de jonge boom staan om hem te bekijken. Uit de stam staken al een tiental takken. Hij zou het wel redden.

Hij pakte de zak, vouwde hem dubbel en begon aan de afdaling. Een paar honderd meter lager, in een klein dal tussen de kale heuvels, lag Polino. Hij zag het raam van zijn huis, dat op de rotswand uitkeek. Hij moest terug zijn voordat de hemel zijn toorn zou ontladen. Hij had behoefte aan een douche. Zijn lichaam deed pijn, maar hij had die pijn leren waarderen, hij voelde zich er levend door. Het maakte hem waarachtig.

Honderd meter lager volgden moestuinen en olijfgaarden de kromming van de heuvel, afgewisseld met de omtrek van de kalkrotsen. Nadat hij een populierenbosje voorbij was gelopen, zag hij de rotspunt met het verlaten kluzenaarsverblijf. Hij ging verder zonder bang te zijn, zijn wandelschoenen gleden weg, hij liep voorbij de hutjes die voor de dieren waren bestemd en liep het plein met de fontein en wasplaats op. Het was bijna acht uur en hij voelde de honger opkomen. Met brandende quadriceps beklom hij de stenen trappen, die tussen de stenen schuren en huizen omhoogzigzagden. Aan het einde rechts verrees het silhouet van de burcht. De twee cilindrische torens en de polygonale plattegrond van het kleine fort gaven het een soort kwetsbare macht. Hij stak de verbrede weg over, die was opgedragen aan de in de bergen gesneuvelde partizanen, en stopte voor de houten deur.

Zodra hij de sleutel in het sleutelgat had omgedraaid, werd hij overvallen door de geur van het verbrande hout van de avond ervoor. De sparrenhouten steunbalken ondersteunden de plafondbalken, die op vierkante stenen muren lagen. Links stond een oud gasfornuis met daarop een verbrand ijzeren koffiepotje en de restjes van een zoutloos brood. Op de plavuizen midden in de kamer stond een notenhouten tafel met daarop een stuk ham en een mes. In de hoek ertegenover stond een bank voor een bakstenen open haard. Mancini deed de deur dicht, hing zijn jack op en knielde voor de haard neer. De echo van de gloeiende kooltjes ruiste en hij knapte op van de belofte van nieuwe warmte. Hij pakte droog hout van de stapel en stak het aan. De koffie was op, maar hij had geen zin om naar de kruidenier te gaan, hij bleef liever onopgemerkt. Jammer dan.

Terwijl het hout vlamvatte, liep hij de twee treden af naar de slaapkamer en ging hij de badkamer binnen. Hij trok zijn werkhandschoenen uit en zette zijn wollen baret af, draaide de warme kraan van de douche open en begon zich uit te kleden. Het vuur ritselde en schoot piepkleine oranje vonkjes in het rond toen er twee keer op de voordeur werd geklopt. Hij keek door de badkamerdeur en wachtte af. Hij zei niks en hoopte dat die vervelende persoon zou ophouden. Toen trilde de deur omdat er nog een keer werd geklopt. Hij legde zich erbij neer en ging opendoen.

‘Er is gebeld,’ zei de grote kerel die het hout bij de driehonderd inwoners van het Umbrische dorp leverde.

Mancini’s blik verplaatste zich van het zwart-rood geblokte overhemd van de man naar zijn ruige gezicht. Hij knikte langzaam en bleef staan wachten. Een koud briesje kwam het huis binnen en ging langs zijn bovenlijf.

‘Beneden, in het restaurant,’ ging de bezoeker verder. ‘Er is gebeld.’

Enrico was naar zijn huis in de bergen gegaan om los te komen, om te proberen de dingen van buitenaf te veranderen. Van plek veranderen deed hem goed, het gaf hem een soort voorsprong op zichzelf. In elk geval op een deel van zichzelf. En het huis in de bergen was eenzaam genoeg om te dealen met de angst die opkwam als hij stopte met werken en hij niet wist wat hij in zijn eentje moest doen.

‘Wie?’ vroeg hij.

‘Dat weet ik niet. Ze zeiden dat het dringend was. Uit Rome.’ De houthakker gaf hem een papieren servetje met iets erop geschreven, hij knikte hem gedag en verdween, opgeslokt door een ijskoude windstoot.

Enrico Mancini deed de deur dicht om de kou buiten te houden, draaide zich om en bleef roerloos staan.

Het huis zag er nog net zo uit als hij het maanden daarvoor had achtergelaten, tijdens de vakantie die hoofdcommissaris Gugliotti hem had opgelegd na het sluiten van de zaak van de Schaduw. De twee weken die hij daar had doorgebracht herinnerde hij zich als een vage mist waarin hij had rondgedwaald, verloren tussen de her-

inneringen en afgestompt door de ellende die hij had meegemaakt en door de nieuwe wending die zijn verdriet had genomen. Maar aan het eind van dat langdurige moment, waarin hij lichaam en ziel aan de drank had gewijd zonder ook maar iets te eten, had zijn lichaam gewonnen. Om verder te gaan moest hij vertrouwen op zijn lichaam, zijn vlees, zijn zenuwen, zijn spieren, zijn met angst door-drenkte botten. Elke cel vroeg hem weer op te staan. Om te leven, want dat was het enige wat hij kende. Het enige wat echt telde.

Hij kwam bij de haard aan en gooide het servetje erin, dat meteen in een kokende zucht opbrandde. Hij had geen honger meer. Hij liep om de bank heen, maar voordat hij bij de kelder met de flessen aankwam, zag hij de spiegel met de gouden lijst aan de rotsmuur hangen. Zijn onregelmatige vorm achtervolgde hem al dagen en hij voelde zich geobserveerd. Tot dat moment was het hem gelukt hem te vermijden, maar nu verloor zijn blik zich in de ogen van die spookverschijning die hem vanaf de bodem van die doorzichtige put aankeek. Gefascineerd door zijn weerspiegeling bleef Enrico staan voor het gevoel van leegte dat hem had overspoeld. Zijn zwarte krulhaar dat hij over zijn oren had laten groeien, met hier en daar een grijze lok, zijn brede voorhoofd met drie rimpels, zijn driehoekige kin.

Zijn telefoon trilde weer in zijn jaszak en rukte hem uit de hypnotische blik van de spiegel. Hij liep naar de kapstok, zocht zijn telefoon en nam op terwijl hij uit het raampje in de deur keek.

‘Hallo?’ weerklonk de onzekere stem van inspecteur Comello.

‘Zeg het maar.’

‘Goedemorgen, baas.’

‘Zeg het maar,’ zei hij nogmaals.

‘Het spijt me. U moet terugkomen.’

De onregelmatige wolkenpartij draaide om zichzelf heen tot hij ineens stopte. De lucht buiten leek nat, zwaar. Mancini ademde uit, in afwachting.

‘Er is... iemand gevonden. In de Galleria Borghese.’

‘Wanneer?’

‘Zo net. Een gruwelijke moord.’

Dit keer snoof de commissaris door zijn neus en antwoordde: ‘Ik kom maandagochtend terug en dan kom ik naar het Instituut om het lichaam te onderzoeken. De adjunct-commissaris kan de plaats delict onderzoeken. Zeg hem dat hij Caterina meeneemt.’

‘U moet komen.’

‘Ik ben in de bergen. Ik kom maandag terug.’

‘Baas, u moet komen... kijken.’

In dat ‘moet’ voelde Mancini een angst die detoneerde met het karakter van de inspecteur. Hij wist dat als Walter zich dat woord liet ontvallen er iets abnormaals aan de hand was, iets wat een agent van de straat zoals hij niet kon ontcijferen. Iets verontrustends.

Hij bekeek zijn gezicht in de spiegel en zag een uitdrukking die hij nog niet had geregistreerd.

‘Ik heb het begrepen,’ zei hij. En hij hing op.

Rome, Galleria Borghese

De zwarte leren laarzen weerklonken op de vloer van de hal. Het trappenhuis was een marmeren spiraal met een smeedijzeren reling. Op de eerste verdieping waren mannenstemmen te horen. Mancini liep de hal in, knikte de twee agenten met kogelwerende vesten gedag en liep door naar het laatste vertrek.

De Sala di Psiche.

Het rood-witte politielint buiten rondom het grind omgaf het hele gebouw om de toeristen, die teleurgesteld waren dat het museum was gesloten, en nieuwsgierige mensen die werden aangetrokken door de politieauto's voor de ingang, op afstand te houden. De zon stond hoog boven het dak van het museum en tussen de boomtoppen floten de merels schel.

Hoewel hij ze van achter zag, herkende Enrico Mancini de gestalten van de hoofdcommissaris en inspecteur Comello. Ze stonden te praten terwijl links twee technici van Forensische opsporing in overall, handschoenen, witte overschoenen en mutsjes kaartjes neerlegden en foto's maakten. De vier mensen blokkeerden het zicht op het standbeeld op het voetstuk dat achter hen stond bijna volledig.

Op de vloer lag een lichaam van een man in uniform. Hij stopte op een meter ervan en bekeek het lijk zonder iets te zeggen. Het lag op zijn linkerzij en uit zijn schedelkap kwam een plas gestold bloed met een diameter van zo'n tien centimeter. Zijn gezicht was lijkleek.

Gugliotti draaide zich om, Walter ook en zei hem keurig gedag. Door hun beweging ontstond er ruimte tussen de twee.

'Mancini, eindelijk!' riep de hoofdcommissaris op een autoritaire toon, die door de hele zaal galmde.

De commissaris keek recht voor zich uit. Hij rook ineens een muffe, bedompte lucht. Naast het standbeeld van het *Portret van een jongetje* richtte Mancini's blik zich op een plaats delict die hij in zijn geheugen als profiler niet eerder had gezien.

Drie lichamen waren in een vreemde plastische houding neergezet. In het midden stond een man van indrukwekkend formaat, hij was naakt. Naast hem omklemden twee knielende jongens de krachtige benen van de man. Ook zij waren naakt. In de houterigheid van de rigor mortis leken ze de ijzige gelaatstrekken van het marmer te hebben aangenomen. Tussen hen liep een dik henneptouw, misschien een tros, in een wirwar die de benen, knieën en bovenlijven vastbond.

'Hij heeft gewacht tot ze verstijfd en toen heeft hij ze zo neergezet,' zei Gugliotti tevreden, wijzend op de rode gaten ter hoogte van de enkels, knieën en armen waaruit de koppen van dikke spijkers staken. Verder werden ze door het touw in die houding bijeengehouden.

'Wie zijn het?' vroeg de commissaris.

'De tuinman met zijn zoons,' antwoordde Comello.

In de onnatuurlijke houding van de compositie waren de gezichten van de drie lijken in die nachtmerrie van vlees vertrokken door dezelfde smartelijke uitdrukking. Het was duidelijk dat de dader van het misdrijf de eerste fase van de rigor mortis had afgewacht om die lichamen en zelfs hun gezichten te modelleren. Het leek of er een trilling door de zalen ging. De rilling van de wind of de indruk van het geschreeuw van die arme drommels die zo graag wilden loskomen. Het geheel was levendig, spectaculair, met die drie gespannen gezichten, de opgetrokken wenkbrauwen, grote neusgaten en open monden.

'We zijn bezig met het technisch onderzoek.' Gugliotti's stem schudde hem wakker. Mancini haalde zijn blik van dat geheel van spieren en touwen en richtte hem op zijn baas.

'Ze leggen het materiële kader vast,' ging Walter verder.

Mancini hurkte nieuwsgierig naast hem neer. 'Primaire of secundaire plaats delict?' vroeg hij terwijl hij inspecteur Comello van top tot teen bekeek.

In het technisch jargon bestond er een opeenvolging van plekken die bij een moord betrokken waren: de primaire plaats delict was de plaats van de moord, terwijl de secundaire de vindplaats van het lichaam was, bij misdrijven waarbij de moordenaar een soort mise-en-scène maakte. In sommige gevallen kwamen de twee plaatsen overeen. Dit keer was dat niet zo.

‘Secundair. Hij heeft ze door de tuin gesleept, toen door de deur en over de trap. De primaire plaats delict is in de Volière, een paar honderd meter van de Galleria. Hij moet ze met een stomp wapen hebben geraakt, want ze hebben alle drie een ingedeukte schedel.’

‘Alle drie plus nog iemand,’ verduidelijkte de hoofdcommissaris wijzend op het lijk van de man in het uniform op de grond.

‘Maar bij deze drie heeft hij de keel met een heel dun mes doorgesneden. Hij moet ze ergens hebben laten leegbloeden en daarna hier-naartoe hebben gebracht en zo hebben neergezet,’ zei Comello.

‘Het opnemen van latente vingerafdrukken is waarschijnlijk onbegonnen werk,’ zei Mancini. ‘Aangezien we in een museum zijn dat dagelijks door duizenden mensen wordt bezocht.’

Hij stond weer op. Op de vloer lagen gele kaartjes met zwarte cijfers. Nummer 1 gaf het punt aan waar een lok kastanjebruin haar lag. Nummer 2 gaf met een zwarte pijl de rij voetsporen aan die bij de ingang begon en tot aan punt 1 liep. Een fotograaf schreef iets op over de vorm en aard van de voetsporen. Nummer 3 gaf een groepje bloeddruppels aan op de schouders van het middelste lijk.

‘Wie coördineert het onderzoek, baas? Waarom is diegene niet hier?’ vroeg Mancini aan Gugliotti.

‘Dat gaat Giulia Foderà doen,’ antwoordde de hoofdcommissaris kortaf, ‘maar vanochtend was ze onbereikbaar.’

Mancini kneep zijn lippen samen en deed net of er niks aan de hand was. Hij richtte zijn blik weer op het tafereel. De andere fotograaf was Caterina De Marchi. Dat maakte hij op uit het rode haar dat uit haar muts stak, haar houding en de kattenogen die boven het mondkapje uit keken. En natuurlijk uit haar Nikon. Ze fotografeerde de lichamen van dichtbij, ze zoomde in op de touwen, ging

omlaag en volgde de touwen die de benen van de twee jongens bijeenhielden. De handen van de drie slachtoffers waren al ingepakt om eventuele sporen achter hun nagels te bewaren.

‘En dit is de bewaker,’ zei de commissaris terwijl hij op het lichaam op de grond wees.

‘Dat wás de bewaker,’ verbeterde Gugliotti hem.

Mancini draaide zich om naar het standbeeld van vlees en hennep. ‘Caterina. Heb je ook foto’s van de binnenkant gemaakt?’

Met ‘de binnenkant’ bedoelde de commissaris de oren, de neusgaten, de mond en de rest.

‘Ik heb alles, baas. Ik geloof niet dat er iets vreemds is.’

‘We kunnen dus gaan,’ zei Gugliotti.

‘U zou eerst dit nog moeten zien,’ zei de andere fotograaf, die achter de man stond die op het voetstuk was neergezet. Ze gingen allemaal achter het middelste lichaam staan. Ter hoogte van zijn nek zat iets op zijn huid. Een teken.

‘Het is een insnijding, uitgevoerd met iets heel scherp en duns maar onregelmatigs,’ zei Comello.

‘Het lijkt wel een “L”,’ voegde Gugliotti eraan toe terwijl hij de stukken huid die door de snee een paar millimeter van elkaar waren gescheiden bestudeerde. Ze waren wit en die huid deed hem aan zacht varkenszwaard denken. De insnijding was verticaal twee en horizontaal één centimeter.

‘Laten we Rocchi bellen,’ stelde Walter voor.

Op dat moment ging Caterina opzij en wees iets aan de onderkant aan, achter de vleescompositie. ‘Mijn god.’

De mannen gingen ook opzij en volgden de boog van de arm van de vrouw. Achter hen op de grond, in de rode plas, was naast de mond en neus van de bewaker een lichte plek ontstaan. Zijn lippen bewogen. Snakkend naar lucht gingen de kaken van de man over de grond heen en weer. Hij hapte naar lucht als een halfdode vis, met opake en ingevallen ogen, die nog opengesperd waren van de angst van het laatste wat hij had gezien.